

Man gik dernæst til det sidste Nummer paa Dagsordenen: Første Behandling af Forslag til Lov om Forandring i Lov om Sognebaands Løsning af 4de April 1855. (Lovforslaget findes i Anh. A. Sp. 1461.)

Sogsbro: Da jeg i forrige Aar havde den Ære at være Ordfører for et Lovforslag, som angik den samme Sag, tør jeg maaskee tillade mig kortelig at erindre om den Overeenskomst, som dengang blev truffet mellem den ærede Kirke- og Underviisningsminister og Thinget. Som bekendt blev der indbragt et privat Forslag, der gik ud paa at give Sognebaandsløserne Ret til at benytte deres Sognekirke til de forskellige kirkelige Handlinger, de vilde have udført. Ved første Behandling udtalte den ærede Minister sig derimod, men stillede dog en Overeenskomst i Udsigt, og Haa- bet derom bevægede Folkethinget til at nedsætte et Udvalg, uagtet Sagen oftere havde været forhandlet, og uagtet man maatte befrygte, at den derved vilde blive forsinket. I Udvalget kom der ogsaa en Overeenskomst tilveie, idet man opgav Fordringen paa Retten til Altergang og lod sig nøie med, at Biskoppen og i Bægringstilfælde Ministeren kunde give Til- ladelse dertil. Da der desuden var vedtaget nogle mindre Endringer, gik Ministeren ind paa Forslaget og anbefalede det ved anden Behandling, hvorefter det oprindelige Forslag blev forkastet med 63 Stemmer mod 6, og først ved tredje Behandling fremsatte den ærede Minister den overraskende Erklæring, at han, som det hedder i Folkethingstidenden Sp. 4335, paant „vilde høre de geistlige Myndigheder“ og derefter ved en fgl. Anordning „træffe de Bestemmelser, som han troede virkelig vilde være til Kirkens og Menighedens Tavn“. Jeg tillod mig umid- delbart derefter, idet jeg paa Udvalgets Vegne tiltraadte et af Ministeren stillet Endrings- forslag, at udtale, at det var „os om at gjøre, at det hele Lovforslag kunde komme til at ligge som et Udtryk for en Overeenskomst mellem Folkethinget og Ministeriet, og ikke som en blot Udtalelse af Folkethingets Dnsse“. Den ærede

Minister opfattede ogsaa Forhandlingerne som en paa gjensidige Indrømmelser bygget Over- eenskomst, og han har endnu i Aar udtalt i Landstthinget (Sp. 701), at han havde „formaaet Folkethinget til at gjøre Indskrænkninger i Bestemmelserne, navnlig med Hensyn til Al- tergangen“, og paa den anden Side, at han „var gaaet ind paa visse Bestemmelser, som han maatte fastholde“.

Nu ligger altsaa det Spørgsmaal for, om dette er skeet i den Ordning, Sagen har faaet. See vi paa Lovforslaget, da svarer det til § 3 i det Forslag, som forrige Aar blev vedtaget i Thinget med 77 Stemmer imod 7, og som er det samme, der er indbragt i Aar af min ærede Nabo til Venstre (S. A. Hansen) og mig, og forsaavidt maa man modtage det med Tak; men de øvrige, og det de langt vigtigste Para- grafer, findes ikke deri. I denne Henseende henviser Lovforslaget til den kongelige Anord- ning af 2den Oktober d. A., og seer man den nærmere efter, finder man, at den endda ikke faa lidet overstrider det, Udvalgets Fleertal forrige Aar betegnede som den yderste Grændse for sin Estergivenhed. Det hedder saaledes i § 1, at den fremmede Præst „maa tidligst 48 Timer forud forvisse sig om, at Kirken eller Kirkegaarden ei er i Brug til den for Forret- ningen fastsatte Tid“. Dette vil jo sige, at hvis den fremmede Præst er bleven anmodet om at holde en Brudevielse, f. Ex. en Tors- dag, kan han ikke før Tirsdagen forud faae at vide, om han kan faae Kirken i Brug, og det endda ikke før Kl. 11^{1/2}, da der tillige i Para- grafen henvises til Anordningerne af Juli 1814, som jo udtrykkelig fastsatte, at de kirkelige Handlinger om Sognedagene (og om andre Dage kan der ikke vel blive Tale) skulde udføres Kl. 11^{1/2}. Enhver, som kender Forholdene paa Landet, veed, hvilke store Vanffeligheder dette vil lægge i Veien, ja hvorledes det i Grunden herved bliver gjort umuligt, at den hele Frihed kan træde ud i Livet, thi hvorledes skal det være muligt for en Præst, der boer længere borte, — jeg kender Mænd, der have løst Sogne- baand til en Præst, der boer 5 til 6 Mil fra